

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **Ing. J. T.**
zastoupený Mgr. Ivanou Zelenkovou, advokátkou,
sídlem Orlí 516/20, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: **Drupork Svitavy, a.s., IČ: 474 52 749,**
sídlem ul. 5. května 13, čp. 2096, 568 02 Svitavy
zastoupená Mgr. et Mgr. Šárkou Klodnerovou, advokátkou,
sídlem T. G. Masaryka 12, Svitavy

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2024, č. j. SpKrÚ - 82310/2023/148/OMSŘI/Fr-6,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 29. 1. 2024, č. j. SpKrÚ - 82310/2023/148/OMSŘI/Fr-6, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám jeho právní zástupkyně Mgr. Ivany Zelenkové, advokátky, ve výši 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Polička (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 23. 8. 2023, č. j. MP/22179/2023/SÚ/Pol, schválil společný záměr uskutečnění stavby „skladovací nádrž na odpadní vody v areálu farmy Drupork Svitavy, a. s., v K. včetně napojení na dopravní a technickou infrastrukturu“ na pozemcích st. parc. č. X, Y a parc. č. Z a W v kat. území X. Žalovaný rozhodnutím uvedeným ve výroku tohoto rozsudku změnil bod 7 a 9 vedlejšího výroku č. III. prvostupňového rozhodnutí a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasně podanou žalobou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
3. Žalobce nesouhlasí především s posouzením zajištění příjezdu ke stavbě. Podle správních orgánů je příjezd zajištěn po *stávající* komunikaci. Podle žalobce se nejedná o stávající komunikaci, ale o komunikaci nově vybudovanou, jejíž trvalé užívání nebylo nijak povoleno. Ve skutečnosti stavebník využívá přístupovou komunikaci na pozemcích parc. č. A1, A2, A3, A4, A5, A6, A7 v kat. území X, a to neoprávněně, neboť tyto pozemky nejsou ve vlastnictví stavebníka a nebyl mu udělen souhlas s jejich užíváním. Žalobce také poukázal na to, že žalovaný nesprávně vycházel z rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy, ze dne 6. 4. 2022, KrÚ 28555/ODSH/2022 – Sv, které je právně nezávazné, jelikož pouze civilní soud je oprávněn rozhodnout o vlastnictví komunikace.
4. Žalobce dále namítal nesprávné zjištění skutkového stavu ve vztahu k zajištění odtoku povrchových vod a povrchového vsakovacího příkopu u nádrže, k jeho vybudování a užívání, asfaltové komunikaci, povolení k jejímu trvalému užívání a zajištění rovnocenných procesních práv účastníků.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Předně krajský soud považuje za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou dílčí

argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13).

9. Podle ust. § 94o odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) platí, že *stavební úřad dále ověří zejména, zda je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem.*
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Stavební úřad ve společném územním a stavebním řízení schválil výše uvedený stavební záměr týkající se skladovací nádrže v zemědělském areálu osoby zúčastněné na tomto řízení (dále též jako „stavebník“). Žalovaný zhodnotil, že přístup ke stavbě ve smyslu ust. § 94o odst. 2 písm. b) stavebního zákona je zajištěn po *stávající* příjezdové komunikaci. Vycházel přitom ze skutečnosti, že přístupová komunikace vyznačená v projektové dokumentaci vznikla v 70. letech minulého století pro potřeby dopravního napojení k areálu (původně výkrmny vepřů K.), který je v současné době ve vlastnictví stavebníka.
11. Konkrétně žalovaný vycházel z rozhodnutí Okresního národního výboru ve Svitavách ze dne 21. 4. 1972, ve kterém je uvedeno, že *„komunikační napojení bude vybudováním příjezdové komunikace na st. silnice Korouhev - Jimramov.“*, dále z protokolu o odevzdání a převzetí dokončených staveb ze dne 3. 11. 1975, kde je uvedeno *„komunikace vnitrofiremní a příjezdová je provedena bezprašná se živичným povrchem.“* Dále vycházel z protokolu ve věci místního šetření za účelem povolení k trvalému užívání ze dne 20. 2. 1976, ze kterého vyplývá, že *„výkrmna prasat je umístěna nad střediskem JZD a hlavním příjezdem ze silnice Polička - Jimramov.“* Komunikace je rovněž zakreslena na situačním výkresu projektové dokumentace, který podle žalovaného prokazuje její umístění a účel pro přístup k areálu. Žalovaný vycházel také z rozhodnutí Krajského úřadu, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 4. 2022, č. j. Krú 28555/ODSH/2022 – Sv (k tomuto rozhodnutí viz dále).
12. Podle grafické přílohy prvostupňového rozhodnutí ze dne 23. 8. 2023 (jehož závěry žalovaný převzal) jsou za *stávající* příjezdovou komunikaci označeny pozemky parc. č. Z, Z2, W, Z3, Z4 a Z5 v kat. území X. Podle žalobce ve skutečnosti stavebník využívá příjezdovou komunikaci nacházející se na pozemcích parc. č. A5, A3, A2 a A1, A7 a A6 v kat. území X, o které stavebník tvrdí, že je v jeho vlastnictví. Žalobce má oproti tomu za to, že tato komunikace vede přes pozemky, které nejsou ve vlastnictví stavebníka, ale ve vlastnictví žalobce, jeho manželky a dalších osob, přičemž stavebník k užívání této komunikace nedostal souhlas ani mu nebylo zřízeno věcné břemeno nezbytné cesty.
13. Žalovaný uvedl, že otázka vlastnictví této komunikace je výlučně občanskoprávní námitkou týkající se soukromých práv, se kterou se účastníci řízení mohou obrátit na civilní soud s určující žalobou. Tento spor podle žalovaného není překážkou rozhodnutí ve věci,

neboť přístupová komunikace není stavebním záměrem ve smyslu její stavební změny dotčena. Neexistence věcného břemene k pozemkům ve vlastnictví žalobce je podle žalovaného irrelevantní, jelikož se dotýká smluvního ujednání mezi vlastníkem stavby a vlastníkem pozemku. Doplnil, že takové smluvní ujednání není podmiňující pro povolení předmětného záměru.

14. Nyní k samotnému přezkumu.
15. V první řadě je třeba upozornit na to, že žalovaný na jedné straně za *stávající* příjezdovou komunikaci považuje komunikaci nacházející se na pozemcích parc. č. Z, Z2, W, Z3, Z4 a Z5 v kat. území X, na straně druhé její užívání opírá o podklady, které hovoří o odlišné příjezdové komunikaci.
16. Při zhodnocení zajištění přístupu ke stavbě žalovaný vycházel z podkladů ze 70. let, které hovoří o vybudování příjezdové komunikace na st. silnice Korouhev-Jimramov a o hlavním příjezdu ze silnice Polička-Jimramov. Z tohoto označení lze dovodit, že se jedná o příjezd ze silnice II. třídy č. 360 vedoucí (mimo jiné) přes Jimramov, Korouhev a Poličku. Žalovaný odkázal také na zakreslení komunikace na situačním výkresu projektové dokumentace, který prokazuje její umístění a účel pro přístup k areálu. I zde není pochyb o tom, že se jedná o komunikaci vedoucí přes pozemky uvedené žalobcem, tj. parc. č. A5, A3, A2 a A1, A7 a A6 (viz uvedení směru silnice Korouhev – Sedliště).
17. Rovněž z rozhodnutí Krajského úřadu, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 4. 2022, č. j. Krú 28555/ODSH/2022 – Sv, ze kterého správní orgány vycházely a odkazovaly na něj, je zřejmá vazba na pozemky uváděné žalobcem. Předmětem tohoto rozhodnutí byla otázka ve smyslu ust. § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), *zda se na pozemcích parc. č. A7, A6, A5, A4, A3, A2, A1 v místě napojení na silnici č. II/360 až po hranici objektu parc. č. Z a po hranici pozemku parc. č. Z3 v kat. území X nachází veřejně přístupná účelová komunikace.*
18. Ačkoli argumentace správních orgánů míří na zajištění příjezdu přes pozemky parc. č. Z a Z3, ze skutkových okolností vyplývá, že jádrem sporu je komunikace nacházející se na pozemcích parc. č. A5, A3, A2 a A1, A7 a A6. Neměl-li by být příjezd zajištěn právě přes tyto pozemky, postrádalo by posouzení povahy výše uvedené komunikace silničním správním úřadem, stejně jako odkazování na podklady ze 70. let, jakýkoli smysl. Nadto, ve vyjádření k žalobě žalovaný sám uvádí, že „...*dopravní napojení ke stavbě tak bude po stávající asfaltové účelové komunikaci přístupné ze silnice II. třídy končící u oploceného vjezdu do areálu (...)*“.
19. Pro účely nyní projednávané věci je také nutné zmínit také původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 12. 2022, č. j. MP/30131/2022/SÚ/Pol, které bylo žalovaným zrušeno. Podle grafické přílohy tohoto zrušeného prvostupňového rozhodnutí ze dne 21. 12. 2022 jsou za *stávající* příjezdovou komunikaci označeny kromě pozemků parc. č. Z, Z2, W, Z3, Z4 a Z5 právě pozemky uváděné žalobcem, tj. pozemky parc. č. A5, A3, A2 a A1, A7 a A6. Správní orgány však nevysvětlily, z jakého důvodu nebyly tyto pozemky převzaty i do nového prvostupňového rozhodnutí ze dne 23. 8. 2023.
20. Na základě uvedených skutečností se krajskému soudu jeví postup správních orgánů jako snaha vyhnout se posouzení původní příjezdové komunikace (tj. přes pozemky ve vlastnictví žalobce a dalších osob), neboť nejenom žalobce, ale i další vlastníci pozemků

nacházejících se na této komunikaci, vyjádřili nesouhlas s užíváním těchto pozemků. Skutečnost, že následně správní orgány označily za příjezdovou komunikaci jiné pozemky, vzhledem k odůvodnění správních rozhodnutí neobstojí. Má-li totiž být přes pozemky uvedené v grafické příloze zajištěn příjezd ke stavbě, není krajskému soudu zřejmé, jak by měl být takový příjezd reálně uskutečněn. Označení takového příjezdu je nedostatečné, neboť z jeho označení nevyplývá zajištění příjezdu ke stavbě. Fakticky jde o znázornění možného pohybu po areálu, nikoli k areálu.

21. Nemůže obstát ani tvrzení žalovaného, že je příjezd zajištěn přes pozemek parc. č. Z3. Odhlédne-li krajský soud od tvrzení žalobce, že se na tomto pozemku nejedná o stávající cestu, ale o cestu novou, účelově vybudovanou, i pokud by byl příjezd zajištěn přes tento pozemek, není odpovídajícím způsobem zakreslen v grafické příloze rozhodnutí znázorňující příjezd ke stavbě.
22. Navíc nelze opomenout, že správní orgány jsou povinny ověřit, zda je zajištěn příjezd ke stavbě nejen z technického hlediska, ale též z hlediska právního. V případě právního hlediska je nutné posoudit, zda je příjezd ke stavbě přes cizí pozemek zajištěn takovým právním titulem, který spolehlivě založí oprávnění užívat přístupový pozemek nejen po dobu realizace stavby, ale i jejího užívání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2023, č. j. 6 As 2/2022-44, publikovaný pod č. 4474/2023 Sb. NSS). [Ačkoli se uvedené rozhodnutí týkalo ust. § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, tedy stavebního řízení, lze jeho závěry nepochybně aplikovat i v nyní projednávané věci, neboť i ve společném řízení se správní orgány musí zabývat zajištěním příjezdu ke stavbě (srov. ust. § 94o odst. 2 písm. b) stavebního zákona).]
23. Nejen s ohledem na uvedenou judikaturu tak nemůže obstát argument žalovaného, že neexistence věcného břemene k pozemkům ve vlastnictví žalobce je irelevantní a že takové smluvní ujednání není podmiňující pro povolení předmětného záměru (ostatně i toto tvrzení svědčí o tom, že se žalovaný zabývá jinou komunikací, než kterou za příjezd v odůvodnění označuje). Žalovanému lze přisvědčit v tom, že otázka vlastnictví této komunikace je občanskoprávní námitkou týkající se soukromých práv. To ovšem neznamená, že by mohl zcela odhlédnout od vyjádření žalobcova nesouhlasu s užíváním pozemků. Vyjádřil-li žalobce opakovaně nesouhlas, je nepochybné, že v průběhu řízení vznikla pochybnost o zajištění příjezdu. V takovém případě měly správní orgány povinnost se touto námitkou zabývat (srov. také např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 2 As 43/2016-72, č. 3638/2017 Sb. NSS, body 51 a 56, ze kterého vyplývá, že pokud v řízení o povolení stavby existují pochybnosti ohledně zajištění přístupu, resp. příjezdu ke stavbě, musí se stavební úřad otázkou právního titulu k užívání cizího pozemku zabývat). Opačný výklad by v okamžiku povolování stavby zakládal do budoucna složitou situaci s vysokou potencialitou následných sporů (včetně případných sporů soudních), či vedení složitých vyvlastňovacích řízení (srov. zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2023).
24. Podle uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2023 může být příjezd ke stavbě zajištěn prostřednictvím veřejnoprávního titulu obecného užívání pozemní komunikace, případně prostřednictvím titulu soukromoprávního v podobě vlastnictví přístupového pozemku, či jiného věcného práva (např. formou služebnosti cesty podle ust. § 1276 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). V ostatních případech je třeba zajištění příjezdu ke stavbě po cizích pozemcích založit takovým právním titulem,

který zajistí oprávnění užívat přístupový pozemek v budoucnu i po ukončení stavebního řízení, a tím i bezproblémové užívání povolené stavby.

25. V této souvislosti je třeba znát odpověď na otázku, jakou povahu má příjezdová komunikace. Konkrétně je třeba posoudit, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Za situace, kdy vyvstávají pochybnosti o povaze dané komunikace, se k ověření existence přístupu ke stavbě zpravidla přistupuje k položení předběžné otázky podle ust. § 57 správního řádu. O povaze dané komunikace je totiž oprávněn rozhodovat výhradně silniční správní úřad. Ve společném územním a stavebním řízení mohou stavební úřady v této souvislosti posoudit toliko existenci příjezdu ke stavbě, nikoli právní status komunikace tento příjezd zajišťující.
26. Ve zmiňovaném rozhodnutí Krajského úřadu, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 6. 4. 2022, č. j. Krú 28555/ODSH/2022 – Sv, dospěl tento silniční správní úřad k závěru, že na pozemcích parc. č. A7, A6, A5, A4, A3, A2, A1 v místě napojení na silnici č. II/360 až po hranici objektu parc. č. Z a po hranici pozemku parc. č. Z3 v kat. území X, se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace.
27. Ze správního spisu pak dále vyplývá, že se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nejedná (mimo jiné) proto, že nebyl dán souhlas s užíváním předmětných pozemků široké veřejnosti, tj. neomezenému okruhu osob, ale výhradně vlastníkům zemědělského areálu. Souhlas s užíváním pozemků byl přitom dán předchozím vlastníkem pozemků, nikoli již žalobcem.
28. Krajský soud si je vědom, že povaha dané komunikace ani určení vlastnictví předmětných pozemků není a ani nemůže být předmětem tohoto řízení. Jak bylo uvedeno, ve společném územním a stavebním řízení mohou stavební úřady v této souvislosti posoudit toliko existenci příjezdu ke stavbě. Nicméně i v případě posouzení této otázky je třeba vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Jinými slovy, jak již bylo uvedeno, je třeba dostatečně posoudit, zda je příjezd ke stavbě zajištěn takovým právním titulem, který spolehlivě založí oprávnění užívat přístupový pozemek.
29. Protože se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, nelze vycházet z neodvolatelnosti souhlasu, tedy že by osoba, která nedala na rozdíl od právního předchůdce souhlas s užíváním pozemku, byla ve svých soukromých právech omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno ani jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Za takové situace bylo třeba posoudit, zda bylo možné za výše uvedených skutkových okolností stále vycházet z podkladů ze 70. let minulého století. Žalovaný měl reagovat na vyjádření žalobcova nesouhlasu a tuto námitku dostatečně vypořádat, a to nikoli odkázáním na instituty soukromého práva. S ohledem na způsob odůvodnění je tak závěr o zajištění přístupu odkazem na zmiňované podklady vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem nedostatečný. Žalovaný v dané věci neodstranil pochybnosti o existenci příjezdu ke stavbě, které v průběhu řízení nepochybně vyvstaly.
30. Vzhledem k výše uvedenému, zejména k tomu, že není jasné, přes které všechny konkrétní pozemky má být příjezd ve skutečnosti zajištěn, se krajský soud již nezabýval dalšími námitkami žalobce. Protože je žaloba důvodná, napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. krajský soud zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným

v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení bude na žalovaném, aby znovu posoudil, zda je ke stavbě zajištěn příjezd. K závěru o splnění podmínky podle ust. § 94o odst. 2 písm. b) stavebního zákona však může dojít za předpokladu, že určí, přes jaké konkrétní pozemky bude příjezd ke stavbě zajištěn, a zároveň takto označený příjezd bude opřen o takový právní titul, který zajistí oprávnění užívat přístupový pozemek v budoucnu i po ukončení stavebního řízení, a tím i bezproblémové užívání povolené stavby.

31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle zásady úspěchu ve věci podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci účelně vynaložené náklady soudního řízení, tj. soudní poplatek za podání návrhu a náklady právního zastoupení žalobce podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). Náklady právního zastoupení představuje odměna právní zástupkyně žalobce za 2 úkony právní služby, konkrétně se jedná o převzetí a přípravu zastoupení podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a sepsí žaloby podle ust. § 11 odst. 1 písm. d) podle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč). Náklady řízení tvoří rovněž paušální náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a to ve výši 600 Kč. Sdělení žalobce na výzvu ze dne 4. 4. 2024 nepovažuje soud za úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014–69). Protože je právní zástupkyně žalobce plátcem DPH, takto přiznané náklady řízení se zvyšují o částku 1 428 Kč.
32. Dále krajský soud přiznal žalobci právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání návrhu ve výši 3 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. a) přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč soud žalobci nepřiznal, neboť tento návrh nebyl úspěšný. Celkové náklady řízení tak činí 11 228 Kč. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení k rukám jeho právní zástupkyně, a to podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Soud k náhradě nákladů řízení stanovuje přiměřenou lhůtu v délce 30 dnů podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.
33. Osoba zúčastněná na řízení nemá ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů soudního řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost (výrok III).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice dne 28. srpna 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu